

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 194 (XXXVIII) — Nr. 411

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 14 mai 2026

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 508 din 23 octombrie 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 75 alin. (1) teza finală din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență	2-4
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
385. — Hotărâre privind numirea domnului Alexandru Ionuț-Ciprian în funcția de subprefect al județului Giurgiu.....	4
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 47 din 23 martie 2026 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	5-8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 508

din 23 octombrie 2025

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 75 alin. (1) teza finală din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență

Elena-Simina Tănăsescu	— președinte
Asztalos Csaba-Ferenc	— judecător
Mihai Busuioc	— judecător
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dacian-Cosmin Dragoș	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Cosmin Boncu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan Laurențiu Sorescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 75 alin. (1) teza finală din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, excepție ridicată de Lenuța Nicoleta Burciu în Dosarul nr. 1.486/314/2016 al Curții de Apel Suceava — Secția a II-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 505D/2021.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată. În acest sens, invocă cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 882 din 16 decembrie 2021 și Decizia nr. 484 din 25 iunie 2020.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 21 ianuarie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 1.486/314/2016, **Curtea de Apel Suceava — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 75 alin. (1) teza finală din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Lenuța Nicoleta Burciu într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat de autoarea excepției împotriva hotărârii de respingere a apelului introdus împotriva soluției instanței de fond prin care a fost constatată ca fiind încetată acțiunea în pretenții a autoarei excepției ca urmare a deschiderii procedurii insolvenței asiguratorului.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât încetarea acțiunii judiciare, a celei extrajudiciare sau a executării silite suspendate ca urmare a rămânerii definitive a hotărârii de deschidere a procedurii insolvenței are drept consecință imposibilitatea constatării unei creanțe ca fiind certă, lichidă și exigibilă și, prin urmare, a valorificării acesteia. În acest context, autoarea arată că, deși a promovat o acțiune pentru care a fost achitată taxa de timbru judiciar înainte de intrarea în faliment a societății de asigurări,

este în imposibilitatea de a-și înscrie creanța în tabelul creanțelor și de a mai beneficia de o justă despăgubire.

6. Autoarea excepției învederează că încetarea acțiunii judiciare echivalează cu un refuz de a judeca și de a pronunța o hotărâre judecătorească prin care să se constate că are dreptul la despăgubiri, consecința fiind imposibilitatea valorificării acestui drept.

7. **Curtea de Apel Suceava — Secția a II-a civilă** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, arată că dispozițiile art. 75 alin. (1) teza finală din Legea nr. 85/2014 nu încalcă prevederile constituționale invocate, întrucât aceste dispoziții consacră reguli speciale de procedură, respectiv crearea unui cadru unitar, colectiv, concursual și egalitar în care creditorii unui debitor comun să își poată valorifica drepturile asupra acestuia.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 75 alin. (1) teza finală din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 25 iunie 2014. Dispozițiile legale criticate au următorul cuprins: „(1) (...) *La data rămânerii definitive a hotărârii de deschidere a procedurii, atât acțiunea judiciară sau extrajudiciară, cât și executările silite suspendate încetează.*”

12. Normele de referință invocate în motivarea excepției sunt dispozițiile constituționale ale art. 21 — *Accesul liber la justiție* și ale art. 124 — *Înfăptuirea justiției*, astfel cum acestea se interpretează, în temeiul art. 20 alin. (1) din Constituție, și prin prisma exigențelor art. 6 — *Dreptul la un proces echitabil* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 75 alin. (1) teza finală din Legea nr. 85/2014 au mai format obiect al controlului de constituționalitate, exercitat prin prisma unor critici de neconstituționalitate similare celor formulate în prezenta cauză,

prin Decizia nr. 690 din 8 noiembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 210 din 18 martie 2019, și Decizia nr. 484 din 25 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1214 din 12 noiembrie 2020, prin care a respins, ca neîntemeiate, excepțiile de neconstituționalitate invocate.

14. Referitor la critica privind imposibilitatea valorificării dreptului de acces la justiție din cauza refuzului instanței de a judeca și de a pronunța o hotărâre, prin Decizia nr. 484 din 25 iunie 2020, precitată, paragraful 13, Curtea a observat că îndeplinirea justiției, în numele legii, are semnificația că actul de justiție izvorăște din normele legale, iar forța lui executorie derivă tot din lege (a se vedea și Decizia Curții Constituționale nr. 972 din 21 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 800 din 28 noiembrie 2012). Or, textele de lege criticate sunt norme de procedură stabilite prin Legea nr. 85/2014 și constituie o aplicare a dispozițiilor constituționale ale art. 126, în virtutea căroră competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege, coroborate cu cele ale art. 61 alin. (1), potrivit cărora Parlamentul este unica autoritate legiuitoare a țării. Prin urmare, legiuitorul se bucură de atributul exclusiv de a stabili normele de procedură, iar prevederile art. 75 alin. (1) teza finală din Legea nr. 85/2014 sunt astfel de norme. Acestea constituie o aplicare a prevederilor constituționale anterior menționate, având în vedere specificul procedurii insolvenței, care este o procedură specială, ce a impus adoptarea unor reguli speciale de procedură, respectiv crearea unui cadru unitar, colectiv, concursual și egalitar în care creditorii unui debitor comun să își poată valorifica drepturile împotriva debitorului aflat în stare de insolvență (a se vedea Decizia Curții Constituționale nr. 182 din 16 noiembrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 3 din 7 ianuarie 2000, sau Decizia Curții Constituționale nr. 169 din 19 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 205 din 10 aprilie 2013), cadru legislativ în care se înscriu și dispozițiile criticate.

15. În același sens, în ceea ce privește încălcarea prevederilor art. 21 din Constituție, Curtea a constatat prin Decizia nr. 690 din 8 noiembrie 2018, precitată, paragraful 23, că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul are competența exclusivă de a stabili procedura de judecată, iar situația specifică avută în vedere la reglementarea procedurii insolvenței a justificat instituirea unor norme de procedură speciale, fapt ce nu echivalează cu lipsa asigurării unei garanții efective a drepturilor creditorilor.

16. Prin aceeași decizie mai sus menționată, la paragraful 15, Curtea a constatat că sediul materiei cu privire la falimentul societăților de asigurare/reasigurare îl constituie Legea nr. 85/2014, respectiv titlul II — *Procedura insolvenței*, capitolul IV — *Dispoziții privind falimentul societăților de asigurare/reasigurare* (art. 242-272). Astfel, procedura falimentului, reglementată prin acest capitol, se aplică societăților de asigurare/reasigurare prevăzute de Legea nr. 32/2000 privind activitatea și supravegherea intermediarilor în asigurări și reasigurări, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 10 aprilie 2000, cu modificările și completările ulterioare, inclusiv sucursalelor acestora cu sediul în străinătate, precum și sucursalelor și filialelor societăților de asigurare din state terțe, care au sediul în România, cu excepțiile prevăzute la art. 243 din Legea nr. 85/2014. De asemenea, se prevede că dispozițiile capitolului I din legea anterior menționată, cu excepția celor cuprinse în secțiunea a 6-a, se vor aplica în mod corespunzător procedurii falimentului societăților de asigurare/reasigurare, cu derogările prevăzute la art. 242 din Legea nr. 85/2014.

17. Totodată, în paragrafele 25-28 din decizia mai sus menționată, Curtea a observat că, potrivit art. 3 alin. (1) lit. i) din Legea nr. 503/2004 privind redresarea financiară, falimentul, dizolvarea și lichidarea voluntară în activitatea de asigurări, creanțele de asigurări sunt creanțele creditorilor de asigurări, care rezultă dintr-un contract de asigurare, inclusiv sumele rezervate pentru acești creditori atunci când unele elemente ale datoriei nu sunt cunoscute încă. Astfel, sunt considerate creanțe de asigurări creanțele Fondului de garantare, precum și primele datorate de către societatea de asigurare/reasigurare debitoare, rezultate din încetarea ori, după caz, din anularea contractelor de asigurare sau operațiunilor efectuate, conform legii aplicabile acestora, înainte de intrarea în procedura falimentului.

18. În acest context, cu privire la procedura de urmat în condițiile Legii nr. 213/2015 privind Fondul de garantare a asiguraților, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 550 din 24 iulie 2015, Curtea a menționat și prevederile art. 13 din acest act normativ, care statuează că de la data rămânerii definitive a hotărârii de deschidere a procedurii falimentului pronunțate împotriva unui asigurator, conform prevederilor art. 266 din Legea nr. 85/2014, Fondul de garantare a asiguraților (denumit în continuare *Fond*) este în drept să efectueze plăți din disponibilitățile sale, în vederea achitării sumelor cuvenite creditorilor de asigurări, cu respectarea dispozițiilor legale. În vederea efectuării plății sumelor cuvenite creditorilor de asigurări, Fondul procedează la verificarea dosarelor de daună și a creanțelor de asigurări înregistrate în evidențele sale, ținând seama de normele aplicabile în materie și de condițiile de asigurare generale și specifice prevăzute în contractele de asigurare încheiate cu asiguratorul față de care s-a stabilit starea de insolvență. Aprobarea sau, după caz, respingerea sumelor pretinse de petenți este de competența comisiei speciale, constituite conform art. 23 alin. (2) din Legea nr. 503/2004, republicată, cu modificările ulterioare. În caz de respingere a sumelor pretinse, se va emite o decizie de respingere. Împotriva deciziei se poate formula contestație, în condițiile prevăzute la art. 19 din Legea nr. 503/2004. Dreptul la acțiuni contra Fondului pentru plata indemnizațiilor/despăgubirilor se prescrie în termen de 5 ani calculați de la data nașterii dreptului, dar nu înainte de rămânerea definitivă a hotărârii de deschidere a procedurii de faliment.

19. Cu privire la Legea nr. 213/2015, Curtea a observat că, potrivit art. 14 din această lege, în vederea încasării indemnizațiilor/despăgubirilor, orice persoană care pretinde un drept de creanță de asigurări împotriva asiguratorului în faliment poate formula o cerere motivată în acest sens, adresată Fondului în termen de 90 de zile de la data rămânerii definitive a hotărârii de deschidere a procedurii falimentului sau de la data nașterii dreptului de creanță, atunci când acesta s-a născut ulterior. Pe măsura înregistrării și analizării cererilor de plată ale creditorilor de asigurări, împreună cu documentele anexate, se întocmește lista creditorilor de asigurări ale căror creanțe certe, lichide și exigibile urmează să fie plătite din disponibilitățile Fondului [art. 15 alin. (1) din Legea nr. 213/2015].

20. Prin urmare, Curtea a considerat că există mecanisme de recuperare a prejudiciului creat, în condițiile în care o societate de asigurare-reasigurare intră în faliment, astfel că nu se poate reține pretinsa încălcare a prevederilor constituționale și convenționale care consacră accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil.

21. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Lenuța Nicoleta Burciu în Dosarul nr. 1.486/314/2016 al Curții de Apel Suceava — Secția a II-a civilă și constată că dispozițiile art. 75 alin. (1) teza finală din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Suceava — Secția a II-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 23 octombrie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

Magistrat-asistent,
Cosmin Boncu

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind numirea domnului Alexandru Ionuț-Ciprian în funcția de subprefect al județului Giurgiu

Având în vedere prevederile art. 250 alin. (1) și ale art. 251 alin. (2), (2¹) și (2³) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Domnul Alexandru Ionuț-Ciprian se numește în funcția de subprefect al județului Giurgiu.

PRIM-MINISTRU
ILIE-GAVRIL BOLOJAN

Contrasemnează:
Viceprim-ministru,
ministrul afacerilor interne,
Marian-Cătălin Predoiu

București, 14 mai 2026.
Nr. 385.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 47

din 23 martie 2026

Dosar nr. 276/1/2026

Ana Hermina Iancu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Elena Carmen Popoiag	— președintele Secției I civile
Adina Oana Surdu	— președintele Secției a II-a civile
Elena Diana Tămașă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Diana Florea Burgazli	— judecător la Secția I civilă
Lavinia Dascălu	— judecător la Secția I civilă
Cristiana Dana Enache	— judecător la Secția I civilă
Liviu Eugen Făget	— judecător la Secția I civilă
Mihai Andrei Negoescu Gândac	— judecător la Secția I civilă
Alina Irina Prisecaru	— judecător la Secția a II-a civilă
Simona Maria Zarafiu	— judecător la Secția a II-a civilă
Iulia Craiu	— judecător la Secția a II-a civilă
George Bogdan Florescu	— judecător la Secția a II-a civilă
Petronela Iulia Nițu	— judecător la Secția a II-a civilă
Andreea Marchidan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Mădălina Elena Vladu Crevon	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Alina Nicoleta Ghica Velescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Bogdan Cristea	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Ștefania Dragoe	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

muncă în condiții degradante civic, spor care nu este prevăzut de Legea-cadru 153/2017”.

5. După prezentarea referatului de către magistratul-asistent, președintele completului, doamna judecătoreasă Ana Hermina Iancu, constatând că nu mai sunt alte completări, chestiuni de invocat sau întrebări de formulat din partea membrilor completului, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

6. Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a dispus, prin Încheierea din 28 ianuarie 2026, în Dosarul nr. 25.823/3/2025, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024*), în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

7. Sesizarea a fost înregistrată la 11 februarie 2026, cu nr. 276/1/2026.

II. Normele legale incidente

8. Hotărârea Guvernului nr. 735/1990 privind aprobarea unor măsuri de atragere, menținere și stabilizare a personalului din activitatea de salubritate și canalizare, denumită în continuare *Hotărârea Guvernului nr. 735/1990*

„Articol unic. — Prevederile Hotărârii Guvernului nr. 496/8.05.1990 emisă pentru municipiul București se extind și la celelalte județe, inclusiv cu completările din anexă.”

ANEXĂ**Măsuri de atragere, menținere și stabilizare a personalului din activitățile de salubritate și canalizare**

1. Pentru munca depusă în activitățile de salubritate și canalizare ale localităților se acordă «spor pentru muncă în condiții degradante civic» calculat la salariul tarifar, astfel:

- 50% pentru muncitorii de la colectarea, transportul, neutralizarea gunoiului și cel de la vidanșarea, întreținerea și repararea sistemelor de canalizare, inclusiv șoferii și mecanicii de utilaje care participă efectiv la operațiunile din aceste activități;
- 25% pentru activitatea de reparații și întreținere recipienți, utilaje de salubritate și autospeciale de canalizare și muncitori care execută lucrări de dezinsecție, dezinsecție și deratizare;
- 15% pentru personalul operativ și tehnic productiv care lucrează direct cu personalul prevăzut la lit. a) și b).

2. Sporurile pentru condiții de muncă deosebite — nocive sau periculoase — și cele pentru condiții grele de muncă convenite potrivit legii se pot acorda concomitent, în cazul că aceste condiții există la același loc de muncă.

3. Stabilirea concretă a locurilor de muncă și a meseriilor care beneficiază de aceste măsuri se face de către primăriile județene și a municipiului București, la propunerea consiliilor de administrație ale întreprinderilor de profil.

4. Personalul navetist prevăzut la pct. 1 poate beneficia de transport gratuit la și de la locul de muncă.

5. Influențele financiare rezultate din aplicarea acestor măsuri vor fi înregistrate la cheltuielile generale ale întreprinderilor în cauză.”

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a fost constituit conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecătoreasă Ana Hermina Iancu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna magistrat-asistent Ileana Peligrad, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, în Dosarul nr. 25.823/3/2025, privind lămurirea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă prevederile Hotărârii Guvernului nr. 735/1990 sunt aplicabile personalului contractual angajat în cadrul unor instituții publice care au ca obiect de activitate prestarea unor servicii de salubritate a localităților, aflate în subordinea consiliilor locale, și dacă personalul din aceste instituții poate beneficia de spor de

III. Expunerea succintă a procesului

9. Prin acțiunea introductivă înregistrată pe rolul Tribunalului București cu nr. 25.823/3/2025, la 29 iulie 2025, reclamantul, persoană fizică, a solicitat în contradictoriu cu pârâta Direcția Generală de Salubritate Sector X obligarea acesteia la emiterea dispoziției de acordare a sporului pentru muncă în condiții degradante civic în cuantum de 50% din salariul de bază, prevăzut de pct. 1 lit. a) din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 735/1990, și plata retroactivă a acestui spor, sumă actualizată cu indicele de inflație și dobânda legală.

10. În motivare a arătat că, la 13 mai 2022, reclamantul, în calitate de salariat, a încheiat cu pârâta contractul individual de muncă nr. (...), fiind încadrat pe durată nedeterminată în funcția de șofer autocamioane și mașini de mare tonaj II.

11. Potrivit fișei de post, reclamantul avea obligația de a „conduce numai autovehiculele pe care le are în primire pe bază de semnătură și pentru care are permis valabil de conducere, pentru categoria din care acestea fac parte”, precum și de a efectua „cursele în baza documentelor emise (foi de parcurs) cu aprobările necesare și ulterior le prezintă pentru prelucrare în fișa activității zilnice”.

12. Autospeciala pe care reclamantul o conduce este destinată exclusiv colectării deșeurilor municipale amestecate, fiind, în fapt, o mașină de gunoi echipată pentru gestionarea acestor tipuri de deșeuri, așa cum rezultă din probele atașate cererii de chemare în judecată.

13. Totodată, reclamantul era obligat să desfășoare activități zilnice în condiții ce implicau manipularea deșeurilor municipale amestecate, expunându-se astfel unor factori de mediu nefavorabili și degradanți din punct de vedere civic, or, angajatorul nu a prevăzut și nu a acordat niciun spor salarial aferent muncii în condiții grele, așa cum este prevăzut de legislația specifică în materie de protecție a salariaților care își desfășoară activitatea în condiții necorespunzătoare.

14. Această omisiune contravine normelor legale referitoare la drepturile salariaților de a fi compensați pentru activitatea desfășurată în condiții neconforme cu standardele normale de muncă.

15. Așadar, postul ocupat de reclamant se încadrează la pct. 1 lit. a) din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 735/1990 în vederea stabilirii și acordării sporului pentru muncă în condiții degradante civic, deoarece actul normativ nu face distincție între entitățile din subordinea administrației locale de la vremea emiterii actului normativ și instituțiile publice care au preluat aceste servicii și se aplică tuturor întreprinderilor de profil, ce au obligația de a acorda angajaților drepturile conținute de dispoziții legale.

16. Pârâta a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea acțiunii, invocând și excepțiile necompetenței materiale a instanței față de art. 37 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, a inadmisibilității acțiunii în raport cu neîndeplinirea procedurii prelabile prevăzute de același articol și a lipsei de interes, arătând că, începând cu 2018, o serie de acte normative fiscale au suspendat sau limitat acordarea de sporuri și prime în instituțiile publice [Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, cu modificările și completările ulterioare — art. 34 alin. (2), Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2020 privind unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare — art. I pct. 12, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 130/2021 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare — art. I alin. (5), Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 168/2022 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru

și completările ulterioare — art. I alin. (5), Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2023 privind unele măsuri fiscal-bugetare în domeniul cheltuielilor publice, pentru consolidare fiscală, combaterea evaziunii fiscale, pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru prorogarea unor termene, cu modificările și completările ulterioare — art. II și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 156/2024 privind unele măsuri fiscal-bugetare în domeniul cheltuielilor publice pentru fundamentarea bugetului general consolidat pe anul 2025, pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru prorogarea unor termene, cu modificările și completările ulterioare — art. II alin. (1)].

17. Pe fondul cauzei, pârâta a arătat că reclamantul, prin semnarea contractului de muncă, și-a exprimat acordul cu privire la conținutul și clauzele acestuia, or, în cuprinsul acestuia, nu se prevede acordarea niciunui spor.

18. În cadrul soluționării acțiunii s-au dispus sesizarea instanței supreme și suspendarea judecării cauzei.

IV. Motivele reținute de titularul sesizării, care susțin admisibilitatea procedurii

19. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 permite sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu dezlegarea unei chestiuni de drept chiar și de prima instanță investită cu soluționarea tipului de cauze prevăzute de art. 1 alin. (1) din ordonanță.

20. Potrivit art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, dacă, în cursul judecării proceselor privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita instanței supreme să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

21. Potrivit art. 1 alin. (1) din aceeași ordonanță, dispozițiile ei se aplică proceselor privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice.

22. Reclamantul, în calitate de personal contractual angajat în cadrul unor instituții publice care au ca obiect de activitate prestarea unor servicii de salubritate a localităților, intră în categoria personalului plătit din fonduri publice, deoarece este salarizat, potrivit dispozițiilor Legii-cadru nr. 153/2017, de la bugetul de stat.

23. Potrivit art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, sesizarea instanței supreme este permisă în cazul în care asupra chestiunii de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei Înalta Curte de Casație și Justiție nu a mai statuat prin decizie de dezlegare a unei chestiuni de drept sau decizie de recurs în interesul legii.

24. Verificând portalul instanței supreme, se constată că, până la acest moment, nu au fost formulate sesizări și nici nu s-au pronunțat decizii de către instanța supremă cu privire la această chestiune de drept.

V. Punctul de vedere al completului de judecată

25. Potrivit pct. 1 din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 735/1990, în vigoare și în prezent, sporul pentru muncă în condiții degradante civic este aplicabil acelor persoane care desfășoară activitățile menționate în domeniul salubrității și canalizării, fără a aduce atingere altor dispoziții legale adoptate în domeniul salarizării personalului plătit din fonduri publice.

26. Hotărârea Guvernului nr. 735/1990 a fost adoptată în 1990, sub imperiul sistemului de salarizare ajustat imediat după Revoluția din 1989, prin Decretul-lege nr. 35/1990 pentru modificarea unor reglementări privind salarizarea, adoptat de Consiliul Frontului Salvării Naționale, și prin Decretul-lege nr. 68/1990 pentru înlăturarea unor inechități în salarizarea personalului.

27. Aceste acte normative au stabilit norme generale de salarizare, sporuri, grupe de muncă și au permis forme de salarizare specifice în anumite ramuri. Potrivit Decretului-lege nr. 68/1990 (art. 1 alin. 2), „în funcție de natura activității, în unele ramuri sau întreprinderi se pot aplica forme de salarizare specifice”.

28. Sporul de 50% pentru activități degradante civic, stabilit prin Hotărârea Guvernului nr. 735/1990, a fost un astfel de spor, ce își avea temeiul în legislația primară de la acea epocă, reprezentând un element al sistemului de salarizare de atunci. Actul normativ a fost emis într-un context juridic, economic și istoric considerabil diferit față de cel actual, făcând parte din categoria reglementărilor „de urgență” postdecembriștă, menite să asigure continuitatea sistemului administrativ.

29. Ulterior, pe măsura evoluției economico-sociale, s-au transformat și sistemele de salarizare, succedându-se mai multe acte normative. După data adoptării Hotărârii Guvernului nr. 735/1990 și până în prezent au fost adoptate mai multe legi-cadru de salarizare și numeroase ordonanțe de urgență, hotărâri de guvern și norme metodologice.

30. Acestei succesiuni de acte normative i s-au adăugat și cel puțin două reforme în domeniul fiscal-bugetar — reforma fiscală din 2005, cu introducerea cotei unice de impozitare și modificări în modul de calcul al contribuțiilor sociale, și reforma fiscal-bugetară din 2018, prin care a avut loc transferul contribuțiilor sociale de la angajator la angajat (C.A.S. și C.A.S.S.), a modificat baza de calcul al salariilor brute și a impus un nou mod de calcul salarial în sectorul public, cu aplicarea etapizată a Legii-cadru nr. 153/2017, ambele având efecte semnificative asupra sistemului de salarizare în domeniul public.

31. Așadar, punctul de vedere al instanței este în sensul că sporul pentru condiții degradante nu este prevăzut de Legea-cadru nr. 153/2017, dar este cuprins în Hotărârea Guvernului nr. 735/1990, care nu a fost abrogată, iar validarea ca temei juridic pentru pretențiile reclamantului a Hotărârii Guvernului nr. 735/1990, în pofida unei lungi succesiuni de legi și ordonanțe — deci acte normative cu forță juridică superioară — care au abrogat și înlocuit de mai multe ori sistemul de salarizare anterior, încalcă ierarhia actelor normative și ignoră normele de tehnică legislativă care prevăd că dispozițiile cuprinse într-un act normativ (în speță, secundar) nu pot supraviețui unei noi reglementări de nivel superior (în speță de nivel primar — legi, ordonanțe) dacă sunt contrare acesteia și, drept consecință, trebuie considerate implicit abrogate.

VI. Punctul de vedere al părților

32. Reclamantul nu a formulat un punct de vedere cu privire la dezlegarea problemei de drept.

33. Pârâtul a solicitat sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

34. Față de conținutul întrebării adresate instanței supreme nu a fost necesară consultarea instanțelor naționale cu privire la practica judiciară relevantă.

VIII. Raportul asupra chestiunii de drept

35. Prin raportul întocmit în cauză, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat că sesizarea este inadmisibilă.

IX. Înalta Curte de Casație și Justiție

36. Temeiul sesizării este reprezentat de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, act normativ care cuprinde norme speciale de reglementare a procedurii hotărârii prealabile, în scopul asigurării unei practici judiciare unitare în materia litigiilor de muncă și de contencios administrativ, ce vizează raporturile de serviciu ale personalului plătit din fonduri publice, precum și în materia asigurărilor sociale, parțial derogatorii de la procedura de drept comun reglementată de dispozițiile art. 519-521 din Codul de procedură civilă.

37. Potrivit art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, „prezenta ordonanță de urgență se aplică în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise

pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal”, iar, conform alin. (3) al aceluiași articol, „(...) prezenta ordonanță de urgență se aplică indiferent de natura și obiectul proceselor prevăzute la alin. (1) și (2), de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze”.

38. Conform art. 2 alin. (1) din același act normativ, „dacă în cursul judecării proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

39. Astfel, în procesele de tipul celor enumerate la art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, legiuitorul delegat a instituit următoarele condiții de admisibilitate pentru sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile:

a) existența unei cauze aflate în curs de judecată, circumscrisă domeniului de aplicare al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024;

b) completul de judecată să fie investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac;

c) existența unei chestiuni de drept susceptibile să dea naștere unor interpretări diferite pentru care să fie necesară o rezolvare de principiu, de lămurirea căreia depinde soluționarea pe fond a cauzei;

d) chestiunea de drept invocată să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare și nici al unei statuări anterioare a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

40. Verificând îndeplinirea acestor condiții, se constată că obiectul dedus judecării se încadrează în categoria specifică indicată la art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, fiind vorba despre o cerere de chemare în judecată care privește stabilirea și plata unor drepturi salariale ale personalului plătit din fonduri publice, reclamantul fiind personal contractual angajat în cadrul unei instituții publice și salariat de la bugetul de stat.

41. Cauza în care a fost formulată sesizarea se află în curs de soluționare, în primă instanță, pe rolul Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

42. În ceea ce privește condiția existenței unei chestiuni de drept, în lipsa unei definiții legale a noțiunii, în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept formată în aplicarea art. 519 din Codul de procedură civilă s-a statuat în mod constant că pentru a se putea discuta de existența unei chestiuni de drept este necesar ca problema de drept antamată „să necesite cu pregnanță a fi lămurită, să prezinte o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și al înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecării” (a se vedea, exemplificativ, Decizia nr. 10 din 4 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23 mai 2016, și Decizia nr. 70 din 23 octombrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1112 din 11 decembrie 2023).

43. Noul act normativ reprezentat de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 a preluat sintagma utilizată în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă referitoare la existența „unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective”, aceasta regăsindu-se în cuprinsul art. 2 alin. (1) din ordonanța de urgență menționată.

44. În consecință, jurisprudența consolidată în legătură cu această condiție de admisibilitate rămâne de actualitate și sub imperiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, prin care s-a urmărit asigurarea unei practici judiciare unitare, care să elimine diferențierile în materia stabilirii/plătii drepturilor salariale ale personalului plătit din fonduri publice.

45. În aceste condiții, se cuvine subliniat că nu orice chestiune de drept poate fi supusă dezlegării prin acest mecanism de unificare jurisprudențială, ci numai aceea care ridică problema precarității textelor de lege și a caracterului lor dual și complex.

46. În caz contrar, rolul instanței supreme ar deveni unul de soluționare directă a cauzei aflate pe rol și ar neutraliza rolul constituțional al instanței legal investite de a judeca în mod direct și efectiv procesul.

47. Pentru a se verifica îndeplinirea acestei condiții este necesar ca sesizarea să respecte exigențele impuse de art. 520 alin. (1) din Codul de procedură civilă, care prevede că încheierea de sesizare va cuprinde motivele care susțin admisibilitatea sesizării, punctul de vedere al completului de judecată și al părților.

48. Autorul sesizării este ținut să stabilească dacă există o problemă de interpretare a textului legal, care implică riscul unor dezlegări diferite în practica judiciară, prezentând diferitele variante de interpretare posibile și argumentele de natură să le susțină.

49. Aplicând aceste considerente în cadrul prezentei sesizări, se constată lipsa oricăror argumente care să susțină concluzia în sensul că problema de drept ridicată în cauză prezintă un grad suficient de dificultate, de natură a justifica declanșarea acestui mecanism procedural de unificare a practicii judiciare. Deși, formal, instanța de trimitere indică existența unei chestiuni de drept, în concret, aceasta nu arată niciun motiv pentru care s-ar justifica intervenția instanței supreme pentru oferirea unei dezlegări de principiu, în drept, lipsind cu desăvârșire orice analiză cu privire la dificultatea interpretării prevederilor legale incidente.

50. În plus, instanța de trimitere nu a arătat argumentele pentru care consideră că problema de drept sesizată este susceptibilă de a da naștere unor interpretări diferite. În contextul

în care din cuprinsul încheierii de sesizare nu rezultă care ar fi dilema instanței de trimitere cu privire la obstacolele întâmpinate în îndeplinirea obligației de a aplica norma legală în litigiul cu care este investită, se impune concluzia că problema de drept supusă interpretării nu ridică o reală dificultate, neexistând riscul apariției unei practici neunitare, de natură să justifice intervenția instanței supreme.

51. În realitate, autorul sesizării nu se confruntă cu o dificultate reală în interpretarea normelor de drept incidente, ci urmărește mai degrabă ca instanța supremă să verifice circumstanțele factuale și să aplice legea în scopul soluționării cauzei, cu toate că acest atribut intră și este necesar să rămână în sfera de competență a instanțelor judecătorești (a se vedea, exemplificativ, și Decizia nr. 31 din 24 aprilie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 693 din 28 iulie 2023, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).

52. Absența indicării elementelor de ambiguitate sau neclaritate a textelor relevă o solicitare de soluționare, în concret, a raportului dedus judecății, cu atât mai mult cu cât revine instanței de trimitere obligația identificării în concret a chestiunii de drept care necesită interpretare, exprimarea punctului său de vedere contribuind astfel la a se stabili dacă problema de drept, a cărei dezlegare o solicită instanței supreme, este una reală, având vocație de a convinge și din această perspectivă că sunt întrunite condițiile de admisibilitate a sesizării.

53. Toate aceste neregularități ale actului de sesizare conduc la concluzia că se impune respingerea sesizării ca inadmisibilă.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă sesizarea formulată de Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, în Dosarul nr. 25.823/3/2025, privind lămurirea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă prevederile Hotărârii Guvernului nr. 735/1990 sunt aplicabile personalului contractual angajat în cadrul unor instituții publice care au ca obiect de activitate prestarea unor servicii de salubritate a localităților, aflate în subordinea consiliilor locale, și dacă personalul din aceste instituții poate beneficia de spor de muncă în condiții degradante civic, spor care nu este prevăzut de Legea-cadru nr. 153/2017”.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 23 martie 2026.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE
ȘI JUSTIȚIE

ANA HERMINA IANCU

Magistrat-asistent,
Ileana Peligrad

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.

Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.

Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

